

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **O. M.**, zastoupen JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou se sídlem Liberec, Tovaryšský vrch 1353/1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2004, č. j. 48 Az 194/2004 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 7. 2004, č. j. OAM-5796/VL-07-P05-2003. Tímto rozhodnutím žalovaný stěžovateli neudělil azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a bylo vysloveno, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Krajský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v souladu se zákonem a na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci.

V kasační stížnosti proti tomu stěžovatel uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); konkrétně pak namítá, že napadeným usnesením byla jeho žaloba odmítnuta a došlo tak k porušení jeho zákonného práva na účast v soudním řízení. Stěžovatel totiž sice výzvu k odstranění vad žaloby převzal, ale protože byla napsána česky, stěžovatel jí neporozuměl a zůstal nečinný. Krajský soud tak pochybil, když nepostupoval podle § 36 s. ř. s. a neposkytl mu poučení o možnosti požádat o tlumočníka. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že považuje svoje rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu za vydaná v souladu se zákonem a navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Ze soudního spisu pak vyplynulo, že dne 25. 8. 2004 podal stěžovatel ke Krajskému soudu v Praze žalobu v českém jazyce. Vzhledem k tomu, že žaloba obsahovala všechny náležitosti, krajský soud stěžovatele nevyzýval k jejímu doplnění (jak je nesprávně uvedeno v kasační stížnosti), pouze mu poskytl poučení o procesních právech a povinnostech a v souladu s § 51 s. ř. s. ve věci rozhodl dne 15. 12. 2004, když jeho žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud se tak musel nejprve zabývat tím, zda je kasační stížnost přípustná, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který se kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Důvody kasační stížnosti jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. a směřují vůči postupu soudu: stěžovatel tak může napadat nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], popřípadě může tvrdit, že správní řízení trpělo takovými vadami, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a proto měl soud takové rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], dále s. ř. s. považuje za důvody kasační stížnosti zmatečnost řízení před soudem [písm. c) citovaného ustanovení], vady soudního řízení, pokud mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé [písm. d) citovaného ustanovení] a konečně může být důvodem kasační stížnosti též tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby nebo o zastavení řízení [písm. e) citovaného ustanovení]. Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

V posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti sice uplatnil důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a namítal nesprávný postup krajského soudu při doručování výzvy k odstranění vad, brojil však proti usnesení o odmítnutí jeho žaloby. Vzhledem k tomu, že jeho žaloba byla věcně přezkoumána a poté zamítnuta, stěžovatelem uplatněný důvod kasační stížnosti na danou věc vůbec nedopadá. Jedná se tak o námitku, která nesměruje proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí v této věci a není tak dán důvod kasační stížnosti, jehož oprávněnost by měl Nejvyšší správní soud posuzovat. Stěžovatel tak uvádí jiné důvody, než které připouští § 103 odst. 1 s. ř. s. a kasační stížnost je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

Nejvyšší správní soud také nezjistil žádné důvody, které by měly vést k užití § 109 odst. 3 s. ř. s., jenž upravuje situace, kdy soud není vázán důvody kasační stížnosti (nicotnost rozhodnutí správního orgánu, zmatečnost řízení soudního, nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu) a proto podle § 46 odst. 1 písm. d), § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl jako nepřípustnou.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu